

ABIELU ARENG

ABIELU — paariheitmine — tuleneb kahesoolisusest. Abielu on inimese kohanemisreaktsioon kahesoolisusega, perekonnaelu aga kõigi arenguliste ja kohanemisreaktsioonide kogusumma. Abielu on püsiv; bioloogiline areng ei eelda seda, kuid see on kogu ühiskonna arengu alus ja jääb seetõttu mingis vormis kindlasti ka edaspidi püsima. Abielu on andnud inimkonnale kodu ja kodu on kogu pika ning pingutava arengu hiilgav kroon.

² Religioosed, ühiskondlikud ja haridusinstituutsioonid on küll tsivilisatsiooni püsimiseks olulised, kuid *põhiline tsiviliseerija on perekond*. Ja laps õpib enamiku elu põhitõdedest oma perekonnalt ning naabritelt.

³ Vanaaja inimestel ei olnud väga rikas ühiskondlik tsivilisatsioon, kuid selle, mis neil oli, andsid nad truult ja tõhusalt üle järgmisele põlvkonnale. Te peaksite arvestama, et muud instituutsioonid mõjutasid enamiku kunagiste tsivilisatsioonide arengut väga vähe, sest kodu toimus tõhusalt. Tänapäeva rahvastel on rikas sotsiaalne ja kultuuripärand, mida tuleks targalt ja tegusalt järgnevatele põlvkondadele edasi anda. Perekonda kui haridusinstituutsiooni peab säilitama.

1. PAARITUMISINSTINKT

¹ Mehe ja naise vahelisest kuristikust hoolimata piisab sugutungist, et kindlustada nende kokkusaamine soojätkamise nimel. See instinkt toimus tõhusalt juba ammu enne seda, kui inimesed kogesid osagi sellest, mida hiljem hakati nimetama armastuseks, kiindumuseks ja abielutruuduseks. Paaritumine on sünnipärane kalduvus ja abielu on selle vastukaja ühiskonna arengus.

² Huvi ja iha vastassoo vastu ei olnud ürginimeste valdav kiring; nad pidasid seda lihtsalt enesestmõistetavaks. Kogu soojätkamiskogemus oli vaba kujutluse lisatud ilustustest. Tsiviliseeritumate rahvaste kõikehõlmav sugudevaheline kiring tuleneb põhiliselt rasside segunemisest, eriti kui arenevat iseloomu on virgutanud nodiitide ja adamiitide assotsiatiivne kujutlusvõime ja ilumeel. Ent selle andiidi pärandi võtsid arenevad rassid üle nii piiratult, et see ei kindlustanud piisavat enesekontrolli nende loomaliike kirgede taltsutamiseks, mida äratasid ja tekitasid erksam sooteadvus ning tugevam paaritumistung. Punasel inimesel oli arenevatest rassidest kõige arenenum sugudevaheliste suhete koodeks.

³ ¶ Suguelu korrastamine seoses abieluga näitab:

⁴ 1. tsivilisatsiooni arengutaset. Tsivilisatsioon on nõudnud üha enam sugutungi rahuldumist otstarbekalt ja tavadele vastavalt;

⁵ ¶ 2. andiidi tüvikonna osakaalu rahvas. Sellistes rühmades on suguelu hakanud väljendama nii füüsilise ja emotsionaalse olemuse kõrgust kui ka madalust.

⁶ ¶ Sangikrassidel oli normaalne loomalik kiring, kuid nad ilmutasid vähe kujutlusvõimet ning oskust hinnata vastaspoole ilu ja füüsilist külgetõmmet. Sugudevaheline atraktiivsus puudub peaaegu täielikult ka tänapäeva ürgrahvastel; neil segunemata rahvastel on selgelt olemas paaritumisinstant, kuid pole piisavalt sugudevahelist külgetõmmet, et tekiks sotsiaalset kontrolli nõudvaid tõsiseid probleeme.

⁷ Paaritumisinstant on üks inimesi valitsevaid füüsilisi liikumapanevaid jõudusid; see on just see emotsioon, mis isiklikuks rahulduseks maskeerununa sunnib isekat inimest pidama rahva heaolu ja püsijäämist ülemaks oma heaolust ja vastutuse puudumisest.

⁸ Abielus kui instituutsioonis kajastub selle varastest algetest kuni tänapäevani bioloogilise soojätkamistungi sotsiaalne areng. Areneva inimliigi püsimise kindlustab rassi paaritumistungi olemasolu, mida nimetatakse üldiselt sugudevaheliseks külgetõmbeks. See võimas bioloogiline tung käivitab igasuguseid muid instinkte, emotsioone ja kombeid — füüsilisi, intellektuaalseid, moraalseid ja sotsiaalseid.

⁹ Metslaste tegutsemist motiveeris toiduhankimisvajadus, aga kui tsivilisatsioon kindlustab küllusliku toidu, võib sugutung tihti valdavaks saada ning vajab seetõttu alati ühiskonnapoolset ohjeldamist. Loomadel piirab paaritumissoovi instinktide perioodilisus, aga inimene kontrollib end nii suurel määral ise, et tema suguiha ei ole sugugi perioodiline; seetõttu peab ühiskond indiviidile piirangud kehtestama.

¹⁰ Ükski muu inimlik emotsioon ega tung, mida ei ohjeldata või millega liialdatakse, ei sünnita nii palju kahju ja kurbust kui see võimas sugutung. Selle tungi arukas allutamine ühiskonna seadustele on iga tsivilisatsiooni tõelisuse ülim proovikivi. Edasiliikuv inimkond nõuab üha enam ja üha suuremat enesekontrolli. Salatsemine, ebasiirus ja silmakirjalikkus võivad seksuaalprobleeme ähmastada, kuid ei paku lahendusi ega vii edasi ka eetikat.

2. PIIRAVAD TABUD

¹ Abielu arengulugu on lihtsalt sotsiaalsete, religioosete või tsiviilvahendite abil suguelu piiramise ajalugu. Loodus ei hooli kuigivõrd üksikisikust ega arvesta niinimetatud moraaliga, ta on huvitatud ainult liigi jätkumisest. Loodus nõuab tungivalt soojätkamist, kuid jätab sellest tulenevad probleemid üksikisikult ühiskonna lahendada, luues niimoodi arenevale inimkonnale igikestva ja olulise probleemi. See sotsiaalne vastuolu seisneb lakkamatus sõjas ürginstinktide ja areneva eetika vahel.

² ¶ Varastel rassidel ei olnud sugudevahelised suhted peaaegu üldse reguleeritud. Selle suguelulise vabaduse tõttu puudus prostitutsioon. Ka tänapäeval puudub pügmeedel ja teistel vähearenenud rühmadel abieluinstitutsioon; neid uurides on selgunud, et primitiivsetel rahvastel on lihtsad paaritumistavad. Ent kõiki iidseid rahvaid tuleks alati uurida ja hinnata nende tavades sisalduvate moraalnormide valguses.

³ Jõhkrast metslusest kõrgemal tasemel ei ole vaarmastus siiski kunagi heas kirjas olnud. Niipea kui hakkasid moodustuma sotsiaalsed rühmad, algas abieluseaduste ja -piirangute areng. Seega on paaritumine arenenud paljude üleminekute kaudu peaaegu täielikust sugulisest vabadusest kahekümnenda sajandi suhteliselt täielikult normitud sugueluni.

⁴ Hõimu varaseimatel arenguastmetel olid kombid ja piiravad tabud väga algelised, kuid hoidsid siiski sugupooli lahus: see soodustas rahu, korda ja töökust ning pani aluse abielu ja kodu pikale arenguteele. Sugupoolte rõivastumis-, ehtimis- ja usukombid pärinesidki neist varastest tabudest, mis määrasid ära sugulise vabaduse piirid ja löid lõppkokkuvõttes pahe, kuriteo ja patu mõisted. Kuid kaua aega tavatseti suurte pidupäevade, eriti maipüha ajaks kõik suguelulised piirangud tühistada.

⁵ ¶ Naised on allunud alati rangematele tabudele kui mehed. Varased kombid andsid vallalisele naisele sama palju seksuaalset vabadust kui mehele, ent abielunaiselt on alati nõutud truudust. Algeline abielu ei kärpinud eriti mehe sugulist vabadust, kuid kehtestas naise suguelule täiendavaid tabusid. Abielunaised on alati kandnud mingit märki, mis eristab neid teistest — teatavat soengut, rõivastust, loori, ornamentikat, sõrmust —, või olnud muust maailmast eraldatud.

3. VARASED ABIELUKOMBED

¹ Abielu on institutsioon, millega ühiskondlik organism reageerib inimese lakkamatust tungist sugu jätkata ehk ennast jäädvustada tekkinud alalisele bioloogilisele pingele. Paaritumine on igati loomulik ja kui lihtne ühiskond muutus keeruliseks, arenesid vastavalt ka paaritumiskombid, tekkis abieluinstitutsioon. Kõikjal, kus ühiskonna areng jõudis kommete tekkimise etapini, hakkas arenema ka abieluinstitutsioon.

² Alati on olnud ja saab olema kaks selgesti eristuvat abieluvaldkonda: paaritumise väliseid aspekte reguleerivad kombid ja seadused ning meeste ja naiste vahelised salajased isiklikud suhted. Indiviid on alati mässanud ühiskonna kehtestatud suguelupiirangute vastu, sellest ongi põhjustatud ajastuid püsinud seksuaalne vastuolu: enesealahoidmine on individuaalne, kuid seda teostab rühm; enesejäädvustamine on ühiskondlik, kuid selle kindlustavad indiviidi tungid.

³ Kommetel, kui neid respektieritakse, on küllalt jõudu sugutungi piirata ja ohjeldada, nagu on ilmnenud kõigi rasside puhul. Abielu normid on kommete

tegeliku jõu ja tsiviilvalitsuse funktsionaalse terviklikkuse tõetruu indikaator. Ent varased suguelu- ja paaritumiskombid olid vaid hulk järjekindlusetuid ja tahumatuid seadusi. Vanematel, lastel, sugulastel ja ühiskonnal on abieluseaduste suhtes vastandlikud huvid. Sellele vaatamata on rassid, kes abielu väärtustavad ja oma elus rakendavad, jõudnud loomulikus arengus kõrgemale tasemele ning säilinud suuremal arvul.

⁴ ¶ Ürgaegadel oli abielu ühiskondliku positsiooni hind, naise omamine oli väärikuse märk. Metslase jaoks tähistas pulmapäev vastutuse võtmist ja meheks saamist. Kord peeti abielu ühiskondlikuks, kord religioosseks kohustuseks, mõnel ajajärgul aga poliitiliseks nõudeks anda riigile kodanikke.

⁵ Paljudes varastes hõimudes saadi abiellumisluba pärast vargusega seotud vägitegusid; hilisemad rahvad asendasid need rövretked spordivõistluste ja võistlusmängudega. Võistluste võitjad said peaaühinna, õiguse valida selle hooaja pruutide seast endale naise. Peakütide hõimu nooruk ei võinud enne abielluda, kui oli hankinud vähemalt ühe pea, ehkki kolpasid sai vahel ka osta. Kui naise ostmise komme hääbus, võideti naisi mõistatustevõistlustel ja see tava püsib praegugi paljudes musta inimese rühmades.

⁶ Tsiivilisatsiooni arenedes andis mõni hõim naistele õiguse korraldada meestele enne abiellumist karme katseid, et pruut saaks meelepärase mehe ise välja valida. Need abiellumiskatsed seisnesid küttimis- ja võitlemisoskustes ja võimes peret elatada. Pikka aega nõuti, et peigmees asuks vähemalt aastaks pruudi perre elama, töötaks seal ja tõestaks, et on soovitud naise vääriline.

⁷ Naine oli abielukõlbulik, kui ta suutis teha rasket tööd ja lapsi sünnitada. Temal lasti katseks sooritada etteantud aja jooksul teatud põllutöö. Ja kui ta oli enne abiellumist lapse sünnitanud, siis oli ta seda väärtuslikum: tema viljakus oli tõestust leidnud.

⁸ ¶ Asjaoluga, et iidsed rahvad pidasid vallalisust häbiasjaks või isegi patuks, on seletatav ka lastevaheliste abielude tekkimine; kui kord tuli abielluda, siis mida varem, seda parem. Üldiselt arvati ka, et vallalised inimesed ei pääse vaimudemaale, ja see oli veel üks põhjus, miks laste vahel sõlmiti abielud juba nende sündides ja vahel ka enne sündi, tingimusel, et sünnib vastassoost laps. Vanaaja rahvad uskusid, et isegi surnud peavad olema abielus. Kosjasobitajaid kasutati algselt lahkunutele abielupartneri hankimiseks. Ühe poole vanemad otsisid vahendaja, kes korraldas nende surnud poja abiellumise mõne teise pere surnud tütre-ga.

⁹ Hilisemad rahvad pidasid sobivaks abiellumisaajaks murdeiga, kuid see vanus on edasi nihkunud võrdeliselt tsiivilisatsiooni arenguga. Juba ühiskonna arengu algusaegadel tekkisid erilised tsõlibaadis elavate meeste ja naiste klassid, mille asutajateks ja alalhoid-

jateks olid isikud, kelle normaalne sugutung oli vähene või puudus üldse.

¹⁰ Paljud hõimud lubasid valitseva rühma liikmetel pruudiga enne tema üleandmist abikaasale seksuaalvahekorda astuda. Need mehed tegid tütarlapsele alati kingituse, millest pärinebki pulmakinkide komme. Mõnes rühmas pidi noor naine teenima endale kaasavara, kuhu kuulusid ka kingitused, mis ta sai tasuks suguliste teenuste osutamise eest pruudinäituse saalis.

¹¹ Mõnes hõimus pandi noorukid paari leskede ja vanemate naistega ning alles pärast lehestumist lubati neil abielluda noorte tütarlastega, sest arvati, et sel juhul pole lapse sündides mõlemad vanemad rumalad, nagu juhtuks siis, kui kaks noort paari heidaksid. Teistes hõimudes oli lubatud paari heita vaid omavanustega. Just abielu piiramine teatavate vanuserühmadega tekitas algselt verepilastusmõtteid. (Indias ei ole praegugi abiellumisega piiratud.)

¹² ¶ Mõne kombe kohaselt tuli lehestumist väga karta, sest lesk tapeti või lasti tal oma mehe haul enesetapp sooritada, et ta koos mehega vaimudemaale siirduks. Peaaegu alati süüdistati leske tema mehe surmas. Mõni hõim põletas lese elusalt. Kui lesk edasi elas, seisnes tema elu pidevas leinamises ja talumatutes sotsiaalsetes piirangutes, sest uuesti abiellumise peale ei vaadatud hea pilguga.

¹³ Vanal ajal soositi paljusid teguviise, mida praegu amoraalseteks peetakse. Ürgajal olid naised sageli väga uhked oma mehe suhete üle teiste naistega. Tütarlaste karskus oli abiellumisel suur takistus; lapse sünnitamine enne abiellumist suurendas tunduvalt neiu abiellumisvõimalusi, sest mees võis oma elukaaslase viljakuses kindel olla.

¹⁴ Paljud ürghõimud lubasid sõlmida prooviabielu kuni naise rasestumiseni, mil viidi läbi tegelik pulmaseremoonia; teistes rühmades peeti pulmad alles pärast esimese lapse sündi. Kui naine oli viljatu, pidid tema vanemad ta tagasi võtma ja abielu tühistati. Kombed nõudsid, et igal paaril oleksid lapsed.

¹⁵ Need ürgsed prooviabielud polnud seotud sugulise vabadusega, vaid olid kõigest viljakusekatsed. Inimesed abiellusid alatiseks niipea, kui viljakus oli kindlaks tehtud. Tänapäeva paarid, kes abielluvad mõttega, et küll hiljem võib lahutada, kui abielu ei õnnestu, astuvad tegelikult justkui prooviabiellu, mis on nende vähem tsiviliseeritud esiisade ausatest püüdlustest palju vääritum.

4. ABIELU JA OMANDITAVAD

¹ Abielu on alati olnud tihedalt seotud nii omandi kui ka religiooniga. Omand on abielu stabiliseerinud, usk moraliseerinud.

² Ürgajal oli abielu investeering, majanduslik kaalutlus; see oli rohkem äri- kui armusuhe. Iidse aja inimesed abiellusid rühma huvides ja hüvanguks, seetõ-

tu kavandas ja korraldas nende abielu rühm, nende vanemad ja juhid. Ja omandisuhete tõhusast rollist abieluinstitutsiooni stabiliseerimisel andis tunnistust asjaolu, et varaste hõimude abielud olid püsivamad kui paljude nüüdisaja rahvaste omad.

³ Tsiivilisatsiooni edenedes, kui eraomandit hakati rohkem austama, sai vargusest suur kuritegu. Abielurikkumist loeti samuti varguseks, mehe omandiõiguse rikkumiseks, mistõttu ei mainita seda varastes seadustikes ja kommetes eraldi. Naine oli algul oma isa omand, isa andis omandiõiguse üle tema mehele ja kõik seaduslikud sugupooltevahelised suhted tulenesid neist esialgsetest omandiõigustest. Vana Testament käsitleb naist kui omandit; koraan õpetab naiste alaväärtuslikkust. Mehel oli õigus oma naist sõbrale või külalisele laenata ja see tava püsib mõne rahva seas praegugi.

⁴ Nüüdisaegne sugudevaheline armukadedus ei ole loomupärane, see on tekkinud kommete arenemise tulemusena. Ürgnimene ei olnud oma naise pärast armukade, ta lihtsalt kaitses enese omandit. Naise suguelu suhtes oldi rangemad kui mehe puhul, sest naise truudusetusega seostus alati järglaste ja pärimise küsimus. Ebaseaduslikud lapsed sattusid tsiivilisatsiooni arengu käigus juba varakult põlu alla. Algul karistati abielurikkumise eest ainult naist, hiljem käskisid kombed ka tema partnerit nuhelda ja solvatud abielumehel või kaitsval isal oli pikka aega täielik õigus patustanud mees tappa. Tänapäeva rahvastelgi on säilinud kombeid, mis lubavad kirjutamata seaduste järgi sooritada niinimetatud aukuritegusid.

⁵ Et karskusetabu pärines omandikommetest, puudutas see alguses vaid abielunaisi, mitte vallalisi neidusid. Hilisemal ajal nõudis karskust pigem isa kui austaja, sest neitsi oli isa jaoks müüdiv vara — tema eest maksti kõrgemat hinda. Karskust nõuti üha rohkem, isale hakati maksma pruudiluna tunnustuseks selle eest, et ta oli tulevasele abikaasale õigel viisil karske pruudi kasvatanud. Ja kui naiste karskuse idee oli kord juba alguse saanud, kinnistus see rahvastel sedavõrd, et naise hakati peaaegu puuris hoidma, aastateks lausa vangistama, et sel kombel nende neitsilikkust kindlustada. Nii tekitasid uudsed normid ja neitsilikkuse kontrollid automaatselt professionaalsete prostituutide klassi: need olid tagasilükatud pruudid, naised, keda peigmeeste emad ei olnud neitsiteks tunnistanud.

5. SUGUKONNASISENE JA -VÄLINE ABIELLUMINE

¹ Metslased panid juba väga varakult tähele, et rasside segunemine parandab järglaste kvaliteeti. Rühma liikmete vahelise abieluga ei kaasnunud tingimata halvad tagajärjed, kuid alati oli siiski parem leida

paariline väljastpoolt, seetõttu kaldusid kombat keelama lähedaste sugulaste vahelisi seksuaalsuhteid. Teati, et väljastpoolt paarilise leidmine suurendab tunduvalt arenguvariatsioone ja valikuvõimalusi edasiliikumiseks. Väljastpoolt suguharu leitud paarilisega sigitatud isendid olid mitmekülgsemad ning suutsid vaenulikus maailmas paremini ellu jääda. Suguharusiselt sigitatud kadusid järk-järgult koos oma kommetega. See kõik toimus aeglaselt, metslased ei arutlenud teadlikult nende probleemide üle. Kuid hilisemad arenevad rahvad tegid seda ning täheldasid, et ülemäärase omavahelise abiellumise tulemuseks on üldine nõrkus.

² Kuigi heade tüvikondade vaheline abielu täiustas mõnikord tugevamaid hõime, jäid inimesele sügavamalt meelde eredad näited pärilike defektidega inimeste vahelise abielu halbadest tagajärgedest, mistõttu arenevad kombat kehtestasid üha enam tabusid kõigile lähisugulaste abieludele.

³ ¶ Religioon on pikka aega väljapoole abiellumist tõhusalt takistanud. Paljud religioossed õpetused on keelanud teise usku kuuluvate inimestega abielluda. Naine eelistas tavaliselt suguharusisest, mees suguharuvälisest abielu. Omand on alati abielu mõjutanud ja mõnikord on püüdnud säilitada sugukonna omandit tekitanud kombeid, mis sundisid naisi valima meest oma isa hõimust. Seda liiki seadused põhjustasid massilist nõbudevahelist abiellumist. Omavahel abielludes püüti säilitada ka kutsealasaladusi, oskustöölised püüdsid hoida oma oskusteavet perekonnas.

⁴ ¶ Kui arenenumad rühmad sattusid isolatsiooni, hakkasid nad alati veresugulastega paari heitma. Nõdiidid olid enam kui sada viiskümmend tuhat aastat üks suur omavahel abielluv rühm. Hilisemaid sugulabieludega seotud kombeid mõjutasid olulisel määral violetse rassi traditsioonid, milles vennad-õed olid algul sunnitud omavahel abielluma. Vendade-õdedevahelised abielud olid levinud ka varases Egiptuses, Süürias, Mesopotaamias ja kõikjal neis maades, kus olid kunagi elanud andiidid. Egiptlastel püsisid vendade-õdedevahelised abielud pikka aega, sest püüti säilitada kuningliku vere puhtust, ning Pärsias kestis see tava veelgi kauem. Mesopotaamlaste seas olid nõbudevahelised abielud enne Aabrahami aega kohustuslikud, nõbudel oli eesõigus teineteisega abielluda. Ka Aabraham ise abiellus oma poolõega, kuid juutide hilisemad kombat neid liite enam ei lubanud.

⁵ Vendade-õdedevahelistest abieludest loobuti esmakordselt siis, kui tekkis mitmenaisepidamine, sest õest abikaasa pidas end alati upsakalt teisest naisest või teistest naistest tähtsamaks. Mõne hõimu kombat keelasid abielluda surnud venna lesega, kuid nõudsid, et vend sigitaks oma lahkunud venna eest lapsi. Sugulabielusid ei takista mingid bioloogilised instinktid, need piirangud tulenevad täielikult tabudest.

⁶ ¶ Lõpuks said suguharuvälised abielud valdavaks. Seda eelistas mees, sest naise võtmine väljastpoolt võimaldas väiksemat sõltuvust naise sugulastest. Liigne lähedus sunnitab põlgust, kui paariheitmises sai valdavaks isiklik valik, kujunes seega tavaks valida partner väljastpoolt hõimu.

⁷ Paljud hõimud keelasid lõpuks suguharusisesed abielud, mõned piirasid abiellumist teatavate kastidega. Kui abielu oma tootemi naisega tabuks kuulutati, tõi see kaasa tava varastada naine naaberhõimust. Hiljem reguleeriti abiellumist rohkem elukohast kui sugulusest lähtudes. Suguharusisene abiellumine arenes tänapäevaseks väljastpoolt paarilise leidmiseks paljude etappide kaudu. Ka pärast seda, kui tabu keelas lihtrahvale sugulabielud, lubati pealikutel ja kuningatel ikkagi lähedase sugulasega abielluda, et kuninglik veri püsiks puhas ega lahjeneks. Suveräänidele on kombat lubanud tavaliselt teatavat sugulist vabadust.

⁸ Hilisemad andiidi rahvad mõjutasid üsna palju sangikrasside soovi leida paarilisi väljastpoolt oma hõimu. Ent suguharuvälised abielud said valdavaks alles siis, kui naaberhõimud olid õppinud suhteliselt rahulikult koos elama.

⁹ Väljastpoolt paarilise leidmise komme iseenesest edendas rahu, hõimudevahelised abielud vähendasid vaenutsemist. Suguharuvälised abielud viisid hõimudevahelisele üksteisemõistmisele ning sõjaliste liitude tekkele; need said valdavaks, sest suurendasid jõudu, ja nii moodustusid rahvad. Väljastpoolt paarilise leidmist soodustas tunduvalt ka kaubandussidemete kasv; seiklushimu ja maadeuurimine laiendasid alasid, kust paarilist leida, ja hõlbustasid suuresti rassikultuuride vastastikust viljastamist.

¹⁰ Rasside abielukommite muidu seletamatu ebajärjekindlus tulenebki suure osas suguharuvälisest abielude tavast koos sellega kaasneva naiste varastamise ja ostmisega võõrastelt hõimudelt, mis kõik kokku liitis üksikute hõimude kombat uueks tervikuks. Seda, et need omavahel abiellumise tabud ei olnud bioloogilised, vaid sotsiaalsed, näitavad ilmekalt sugulabieludele kehtestatud tabud, mis hõlmasid ka paljusid abiellumisel tekkinud sugulussuhteid, mille puhul polnud tegemist veresugulusega.

6. RASSIDE SEGUNEMINE

¹ Tänapäeva maailmas puhtaid rasse ei ole. Varaseid algseid värvilisi arenevaid rahvaid esindab tänapäeva maailmas veel vaid kaks rassi, kollane inimene ja must inimene, ja ka need kaks rassi on väljasurnud värviliste rahvastega suuresti segunenud. Niinimetatud valge rass põlvneb küll valdavalt iidsest sinisest inimesest, kuid on siiski segunenud kõigi teiste rassidega umbes samamoodi nagu ameerika punane inimene.

² Kuuest värvilisest sangikrassist kolm olid esmased ja kolm teisesed rassid. Kuigi esmased rassid — sinine, punane ja kollane — olid paljuski kolmest ülejää-

nud rassist arenenumad, tuleb arvestada, et neil teistel rassidel oli samuti palju ihaldusväärseid jooni, mis oleksid esmaseid rahvaid tunduvalt täiustanud, kui nende paremaid tüvikondasid oleks saanud endasse neelata.

³ Nüüdsed eelarvamused „segavereliste” ja „hübriidide” suhtes on tekkinud sellest, et praegu segunevad omavahel suuremas osas vaid rasside kõige alaväärtuslikumad tüvikonnad. Ka sama rassi mandunud tüvikondade omavahelisel abiellumisel saadakse mitterahuldavad järglased.

⁴ Kui Urantia praegusi rasse saaks vabastada pahealiste, asotsiaalsete ja nõrgamõistuslike heidikute madalaimate kihtide needusest, oleks rasside piiratud ühtesulamisele vähe vastuväiteid. Ja kui selliselt seguneksid mitme rassi kõrgeimad tüübid, oleks vastuväiteid veelgi vähem.

⁵ Uute ja jõulisemate tüvikondade loomise saladus peitub arenenumate ja erinevate tüvikondade hübriidimises. Ja see kehtib nii taimede, loomade kui ka inimese puhul. Hübriidimine lisab elujõudu ja suurendab viljakust. Erinevate rahvaste keskpäraste või arenenumate kihtide segunemine suurendab tunduvalt loomepotentsiaali, mida näitab ka Põhja-Ameerika Ühendriikide praegune elanikkond. Kui niisugused abielud hõlmavad madalamaid või vähemarenenud kihte, siis loovus väheneb, nagu tõestab Lõuna-India praeguste rahvaste seisund.

⁶ Rasside segunemine aitab palju kaasa *uute* omaduste äkilisele ilmumisele ja kui niisugune hübriidimine seisneb arenenumate tüvikondade liitumises, on need uued omadused ka *kõrgemad* omadused.

⁷ Et aga praegusaja rassid on alaväärtuslike ja mandunud tüvikondadega nii üle koormatud, oleks rasside massiline omavaheline segunemine vägagi kahjulik, kuid enamik vastuväiteid niisugustele katsetele tuginevad sotsiaalsetele ja kultuurilistele eelarvamustele, mitte niivõrd bioloogilistele kaalutlusele. Ka vähem arene-

nud tüvikondade hübriidid on sageli oma esivanematest täiuslikumad. Hübriidimine täiustab liike *domineerivate geenide* kaudu. Rasside omavaheline segunemine suurendab soovitatavate *dominantide* sisaldumise tõenäosust hübriidis.

⁸ ¶ Viimased sada aastat on Urantia rassid rohkem hübriidunud kui tuhandete eelnevate aastate jooksul. Ohtu, et inimtüvikondade ristamise tulemusena võiks tekkida suuri ebakõlasid, on suuresti ületähtsustatud. „Segavereliste” põhiprobleemid tulenevad sotsiaalsest eelarvamustest.

⁹ Pitcairni eksperiment valge ja polüneesia rassi segamisega õnnestus üsna hästi, sest valged inimesed ja polüneesia naised olid suhteliselt heade rassitüvikondadega. Valge, punase ja kollase rassi kõrgeimate tüüpide omavaheline segunemine tekitaks kohe palju uusi ja bioloogiliselt kasulikke omadusi. Need kolm rahvast kuuluvad esmaste sangikrasside hulka. Valge ja musta rassi segunemine ei anna kohe eriti soovitatavat tulemust, kuid nende mulattidest järglased ei ole ka nii vastuvõetamatud, kui sotsiaalsete ja rassiliste eelarvamuste põhjal arvata võiks. Füüsiliselt on need valge ja musta hübriidid inimkonna suurepäraseid esindajad, vaatamata nende kergele alaväärsusele mõnes teises suhtes.

¹⁰ ¶ Kui esmane sangikrass sulab kokku teisese sangikrassiga, täiustub teine neist esimese arvel tunduvalt. Ja väikestes mastaapides — pikema aja jooksul — võib esmaste rasside niisugune ohverdamine teisete rühmade parandamiseks vähe tõsiseid vastuväiteid leida. Bioloogiliselt olid teisesed sangikud mõnes suhtes esmastest rassidest kõrgemal tasemel.

¹¹ Mitmete tsiviliseeritud rahvaste alaväärtuslike ja mandunud tüvikondade piiramatu paljunemine on inimliigile tegelikult ohtlikum kui nende rassilises segunemises peituv oletatav oht.

¹² [Esitanud Urantiale määratud seeravite juht.]